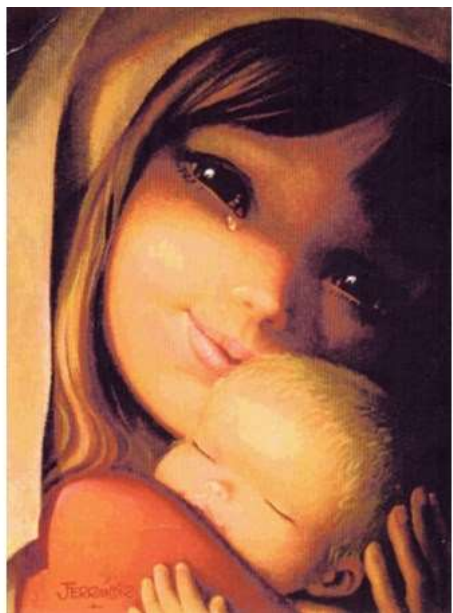

Xin Dâng Cho Mẹ Các Việc Làm Và Mọi Sự Thuộc Về Con

Từ vùng tăm tối của đường hầm nghiện ma túy bước vào vùng ánh sáng của Chung Viện chuẩn bị tiến đến thiên chức Linh Mục là câu chuyện cuộc đời anh **Davide Pilinchedda**, 26 tuổi. Anh vừa xong 3 năm nơi Tiểu Chung Viện Tempio-Ampurias ở Sardegna (Nam Ý) và sẽ bước vào Chung Viện Miền Cagliari. Giữa hai lối sống đối chọi nhau có trạm dừng chính giữa là Cộng Đoàn

Porziuncola ở Olbia, chuyên giúp đỡ các bạn trẻ tàn tật và gặp khó khăn. Xin nhường lời cho anh gọi lại chặng đường trải qua.

Vào năm 13-14 tuổi sau khi lãnh bí tích Thêm Sức tôi bắt đầu sống xa lìa Đức Tin, như bao bạn trẻ thời đại cùng tuổi hôm nay và hôm qua. Tôi giao tiếp với những người lớn tuổi hơn mình và lui tới những nơi không nên tới.

Bị thúc đẩy bởi tính tò mò và muốn làm người lớn có tự do, tôi chui vào đường hầm ma túy. Một con đường mà lúc đó hứa hẹn cho tôi thành công, tự do, vui chơi, tiền bạc và nhiều thứ khác nữa .. Tôi bắt đầu với thứ ma túy nhẹ rồi dần dần chuyển sang thứ ma túy nặng. Trong vòng 3 năm, cho đến khi bước vào tuổi 20, thì tôi đã là một tên đầy tớ, đánh mất nhân cách và đắm đầu vào đường hầm không ánh sáng không lối ra.

Trong thời kỳ này dĩ nhiên tôi không còn khả năng yêu thương và mong muốn điều thiện nữa. Tôi mất hết mọi tình cảm chân thật bởi vì ma túy nuốt hết trái tim tôi. Nó đánh cắp trọn căn cước của tôi. Tôi hoàn toàn trở thành nô lệ mỗi trạng huống, nô lệ ma túy, nô lệ tính kiêu căng, nô lệ khát vọng quyền lực và thành công. Điều đáng kinh ngạc là vào lúc ấy, đó mới chính là con

đường tôi đi. Tôi không hề nghĩ mình bị làm lạc. Cho dầu điều hiển nhiên đường tôi đang đi mỗi ngày một đưa tôi đến cái chết - chết trong trái tim và chết trong thân xác - tôi vẫn xác tín đây là con đường dành cho tôi chứ không có con đường nào khác.

Cho đến một ngày thứ bảy, sau khi say sưa hút ma túy và uống rượu thả dàn, vui chơi thỏa thích với bạn bè, trên đường trở về nhà tôi bị cảnh sát lưu thông chặn lại kiểm soát. Tôi lái xe lạng-quạng bất tuân kỷ luật và trong túi lại có thêm vật bị cấm! Tôi bị hỏi cung, bị tịch thu vật cấm, bị ghi giấy phạt. Sau giây phút hú hồn và nghĩ đến nỗi thất vọng của cha mẹ, tôi tự nhủ:

- Mình làm sai! Đúng thế! Nhưng đâu có đụng tới ai! Nhảm nhò gì ba cái lẻ tẻ không quan trọng ấy! Ngày mai lại là một ngày khác!!!

Trở về nhà tôi lặng lẽ vào phòng đóng cửa lại. Còn đang miên man nhớ lại những gì vừa xảy ra thì Mẹ tôi gõ cửa bước vào. Mẹ nhìn tôi với ánh mắt nghiêm khắc lộ vẻ trách móc, nhưng tôi đâu có can đảm trao đổi cái nhìn với Mẹ. Cho đến một lúc, tôi quyết định nhìn Mẹ để bảo Mẹ hãy đi đi thì Mẹ tôi bật lên khóc nức nở. Mẹ đến ngồi bên tôi và ôm chặt lấy tôi. Thế là tôi cùng khóc với Mẹ. Đây là lần đầu tiên xảy ra sự thể này. Có một cái gì đó thật lạ lùng khiến tôi không thể diễn tả bằng lời.

Còn gì đau đớn hơn đối với một người mẹ??? Có nỗi buồn nào sâu xa hơn khi người mẹ bất lực nhìn đứa con trai rơi vào một tình trạng thảm thương như thế này???

Ngay lúc ấy tôi bỗng bàng hoàng hiểu ra:

- Đây không phải chỉ thuần túy là nước mắt của một người mẹ, nhưng còn là nước mắt của THIÊN CHÚA nữa, như Người CHA Nhân Hậu, khóc cho đứa con trai hoang đàng vẫn chưa quay gót trở về "nhà"!

Chính các giọt nước mắt của Mẹ tôi mà THIÊN CHÚA dùng để lay động tận nơi thẳm sâu lòng tôi.

Cũng vào lúc ấy bỗng hiện về trong tâm trí một nụ cười tôi gặp trước đó một năm. Nó xuất hiện như cái bến cho chiếc thuyền cập vào. Đó là nụ cười cứu vớt của **Cha Mirco Barone**. Cha thường đến gặp nhóm trẻ tại nơi chúng tôi tụ họp chơi đùa. Cung cách xử sự của Cha khiến tôi ngỡ ngàng thán phục. Với chiếc áo chùng thâm linh mục Cha không xấu hổ không ngần ngại trà trộn giữa chúng tôi. Cha không đến để phán xử để kết án hay răn dạy nhưng chỉ để trao cho chúng tôi một mẫu gương lành thánh. Cha luôn luôn vui vẻ tươi cười. Và chính nụ cười hiền dịu của Cha mới gây tác động mạnh nơi tôi, khiến lòng tôi băn khoăn xao xuyến. Tôi tự hỏi:

- Làm sao để có được nụ cười này trong cuộc sống? Đây là bí thuật hạnh phúc cuộc đời Cha?

Lúc đó tôi không thể hiểu, bởi lẽ tôi xác tín rằng đường hầm ma túy tôi đang đi mới là con đường dẫn đến hạnh phúc!!!

Khi những giây phút xúc động trôi qua, tôi quyết định liên lạc với Cha Mirco Barone đang phụ trách Cộng Đoàn Porziuncola chuyên giúp đỡ giới trẻ gặp khó khăn ở Olbia. Tôi đến gặp Cha nơi Cộng Đoàn để trao đổi, có Song Thân tôi tháp tùng. Cha lắng lẽ nghe tôi nói. Cái thỉnh lặng của Cha khiến tôi cảm thấy lúng túng. Nhưng khi tôi chấm dứt, Cha trịnh trọng tuyên bố:

- Davide à, con có thể thay đổi! Nhưng nếu con thực sự muốn thay đổi thì con phải đến đây ở lại trong Cộng Đoàn này. Con không cô đơn. Thật ra con không bao giờ bị bỏ rơi một mình. Chúc con can đảm!!!

Nhìn lên Thánh Giá, lần đầu tiên, tôi thấy và hiểu rằng Đức Chúa GIÊSU KITÔ đau khổ vì tôi và cho tôi. Trước đây tôi thường nhìn Thánh Giá hoặc với sự dửng dưng hoặc với sự nghi ngờ không tin. Nhưng hôm ấy, với ơn lành Chúa ban, tôi tự đồng hóa mình với Đấng Chịu Đóng Đinh. Đức Chúa GIÊSU KITÔ trở thành Người Bạn mới và trong lòng tôi nẩy sinh niềm Hy Vọng mới. Chính sức mạnh và niềm hy vọng này thúc đẩy tôi chấp nhận lời mời của Cha Mirco. Tôi chính thức đến sống tại Cộng Đoàn Porziuncola.

Nơi Cộng Đoàn tôi bắt đầu hành trình chữa lành và hướng đến tương lai với hoạt động thiêng liêng chính yếu là tái khám phá Đức Tin và kiến tạo mối quan hệ chân tình với THIÊN CHÚA. Một ngày trôi qua với 5 thời điểm: Kinh Sáng, Kinh Giờ Trưa, Lần Hạt Mân Côi chung, Kinh Chiều và tham dự Thánh Lễ. Hàng tuần chúng tôi tham gia sinh hoạt với Nhóm Cầu Nguyện và Bác Ái. Trong Cộng Đoàn phát sinh tình thân hữu chân thành và mới mẻ. Ngay từ những ngày đầu sống trong Cộng Đoàn đã khơi động trong tôi ước muốn nồng nhiệt loan báo cho toàn thể giới biết vẻ đẹp và ơn cứu độ nhận được khi chúng ta gặp gỡ Đức Chúa GIÊSU KITÔ.

Cứ thế thời gian trôi qua cho đến ngày 8-9-2012 tôi quyết định xin gia nhập Chứng Viện. Tôi bỏ qua một bên các lo lắng sợ hãi để chỉ giữ lại ý thức sâu xa:

- THIÊN CHÚA đã cứu sống tôi và giờ đây Ngài muốn tôi trở thành dụng cụ mang lại ơn cứu độ cho người khác.

Như thế, Đức Tin và THIÊN CHÚA trở thành hai la-bàn hướng dẫn cuộc đời tôi. Ngày hôm nay, đối với tôi, THIÊN CHÚA là Tất Cả những gì tôi cần. Ngài là trọng tâm và là chính yếu. Nơi Ngài tôi gặp lại chính mình. Chính Ngài cứu thoát tôi và trao ban ý nghĩa cũng như một kế

hoạch đặc biệt cho cuộc đời tôi. Đức Tin trao tặng cho tôi can đảm và ánh sáng để nhìn thấy trong cuộc đời tôi ơn thánh THIÊN CHÚA. Ơn Thánh Chúa đã biến đổi quá khứ tăm tối của tôi thành dấu chỉ hiển nhiên của ơn cứu độ và Tình Yêu THIÊN CHÚA.

... Kinh Dân Giáo Hội Việt Nam cho Đức Bà MARIA Đồng Trinh.

Lạy Rất Thánh Đức Bà là Mẹ Đức Chúa Trời và Mẹ chúng con, nay chúng con sắp mình xin dâng cho Mẹ rất nhân từ, trót mình chúng con là thân xác, sự sống, các việc làm và mọi sự thuộc về chúng con. Lại chúng con cũng lấy lòng con cái mà dâng cho Đức Mẹ mọi người trong Giáo Hội Việt Nam này.

Trước là xin Đức Bà làm Mẹ các Thầy Cả, cùng các kẻ giúp việc giảng Đạo Thánh, để mọi đẳng bậc được lòng sốt sắng, làm gương sáng và chịu khó lập công cho bền lòng.

Lại xin Đức Bà làm Mẹ các bổn đạo và phù hộ cho các con cái hằng được thêm nhiều và tấn tới đi đường nhân đức một ngày một hơn.

Sau hết xin Đức Bà làm Mẹ các kẻ còn ở ngoài Hội Thánh mà đưa về sự sáng thật là đạo thánh Đức Chúa Trời. Chớ chi hết mọi người nhờ Máu cực châu báu Con Đức Mẹ đã đổ ra mà cứu chuộc và nhờ công nghiệp Đức Mẹ cầu bầu, mà được tìm đến cùng Trái Tim cực trọng Đấng Cứu Thế, là cội rễ sự nên lành nên thánh, để sau nên một đoàn chiên, theo một Chúa chiên.

Đức Bà phù hộ kẻ có đạo

Cầu cho chúng con.

Đức Bà thông ơn THIÊN CHÚA

Cầu cho chúng con.

Nữ Vương nước Việt Nam ngự trên Trời

Cầu cho chúng con. AMEN

(La Rivista Ufficiale "a sua immagine", Settimanale, Num. 110, 14 Febbraio 2015, trang 24-26)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt